

Sveti vojščakov so tabori, kjer spijo junaki trudni po bojih
v ranah ob ognjih ugaslih. Meči z ostrinami, polni krvi,
ležijo ob njih, čakajo dneva in močnih rok.

Sveta je beda ljudi, pod črnimi stropi objokana lica
brez sanj in brez upa na beli kruh. Roke trudne in revne,
ki nosijo težo trpljenj, so zgradile tempelj bodočih dni.

Svete brezupne so ure in sveti so spevi razbičanih duš,
sveta praznosta življenj in svete groze molčanj.

III.

Prisluhnil sem v grobnice, kjer angeli s tihimi spevi
pojó žalostinke.

Človek leži sredi mramornih sten, v mrazu stoletij brlijo
lojenke z dolgimi utripi.

Na licih nagubane srage mrtvih besed, kot zastori negibni
čez skrivnosti neme bi pali.

Na stenah podobe dihalo v slogih stoterih vizije okostenelih
groz. — Molk smrti.

Tesno drug svet, kjer vse kamení in so v brezglasju bitjem
zakopane skrivnosti.

Kako iz krst veje mraz! Da ne bi videl voščenih rok
in steklenih oči,

kjer vžgani so bili nekoč pečati duš z živo krvjó.
Negibnost kriči.

Kako pojemo v tesnobah z obrazi bledimi težke akorde
psalmov mrtvaških!

P I S M O

T O N E S E L I Š K A R

Služkinja piše svojemu fantu.

Tako sem prišla semkaj, dragi moj!
Ti ne veš, kako je hudo!
Brez okna je izba na podstrešju
in polnoč je, ko sem vžgala svečo,
da ti pišem v daljni kraj.
Gospod in gospa sta šla v kino
in mene zebe. Mrzla je izba

in gospa je zame železo in kamen.
Pa sem tako mlada in tako trpim!

Deklica je zbolela, ki jo imam tako rada,
pa sem bila opsovana: Lenoba, ničvrednica!
Vse mi je rekla in da sem jaz kriva.
Nosila sem jo v naročju vse noči
in sem jokala in sem mislila nate!

In takole, ko sem sama z vetrom,
ki se podi po podstrešju, mi je tako hudo,
da že mislim na smrt pa me je vendar strah.
Tako sem mlada! Samo tebe imam!
O da bi ti mogla poslati vsaj vroč poljub,
da bi vedel, kako te ljubim.

Danes je bil moj oče pri meni.
Denar je hotel. Pa je grunt zapil
in otroke vrgel v svet... Berači in pije po mestu
in se ga bojim.

Tako sem sama in gospa je tako huda!
Pa ona prejšnja je bila še bolj!
Tepla me je in me je ponoči vrgla na cesto.
Koliko sem že prestala!
Njihova miza je polna, jaz pa sem lačna.
In že dva meseca mi ne plača;
onadva pa bosta šla danes v bar!

In gospod je vedno pijan in sili vame
in mi ponuja denar. Pa sem samo tvoja
in vedno mislim nate.

Kadar jih ni ponoči doma,
grem v njihovo spalnico, da se pogrejem
in si mislim, kako je prijetno tu,
ko je vse v zrcalih in svili — —
Ah, še v sanjah nama ne bo nikoli tako lepo!

Pa bo vendar prijetno, moj dragi!
Si dejal, da spomladi —?! Joj, kako te čakam!
Saj se imava rada!

Sedaj pa lahko noč, moj fant!
Pozabila bom na mraz in gorje
in bom sanjala o tebi!